



Ко си, Србине, ако те ваља учити колико је Косово и Метохија твоје?!

Ко си, ако ти ваља говорити колико ништа твоје није до пустог и голог живота?!

Ко си, аман, ако пред гробом претка стојиш као пред голим каменом?

Не казује ти ништа, не питаш га ништа, не разговарате се...

Ко си кад захватиш шаку земље а не чујеш како бије ко срце прађеда у трку на Кајмакчалан?

Види ли се с врхова топола Призрен?

Нису залуду узрасле толике, за тебе Србине!

Ко си ако те несој убеђује да не вредиш ни колико он, а он вреди тек онолико колико поверујеш да је човечности у његовом фукарлуку.

Треба ли те јутром изнова заклињати Господом, као да су минула маглом и сланом развејала распећа и олтаре?

Треба ли ти, Србине, вазда потрвда да ваљаш?!

Чујеш ли векове, забога?! Твоји су, будало!

За сваки си се уз Господа изборио!

Сваки си платио огњиштем и гробом, зато су ти, Србине, домови и гробови светиње!

Јесу ли те слагали да ти је огиште ту где ти је окућница а гроб тамо где ти је презиме уклесано?!

Огњиште ти је, опанку мој свети, свако над којим је неко именом српским запевао или закукао, а гроб онде где су нам сва презимена уклесана под темеље Богородице Љевишке!

Није то камен на камену већ кост на кости; име на имену; слава на слави; колевка на колевци...

И свадбено и жалено рухо...

Шта си, Србине, ако те убеде да си превише страдао?

Страдао си за шта си веровао, а поверујеш ли да немаш за шта страдати- у шта је то вера?

Ако нема Бога у Ђаковици што су упрли толико да те убеђују како га нема?!

Нису безбожници криви што су се надвили над Дечанима да их не видиш, већ ти ако их вазда погледом не тражиш!



Одрекнеш ли се Зочишта где ћеш се са собом састајати кад залуташ у сеновитој свакодневици?!

Где ћеш се неголи у Бистрици огледати кад покушају да те преваре како само у безличју можеш потрајати?

Ко си, Србине, знаш ли, ако помислиш да ти је Господ дао тежи крст него што га можеш понети?

Ко си, брате, ако се браћом не можемо назвати?!

У Великој Хочи. Нема је хиљаду корака ал велика, највећа за тебе, Србине, довека!

У Дреници! Здрав био ко дрен, Србине, у Србици!

Душом дреновао у пресветом Девичу!

Миром воштанице горео у Гориочу, никад очију ситих Грачанице!

Ко си, Србине, ако не тераш волове преко њиве, већ волове тебе у бег преко својега ко преко туђе летине?!

Заклињеш се, Србо, стиховима: „Сини јарко сунце са Косова“, а деца ти ни прстом неће знати да упру куд је Косово и Метохија!

Све што имаш- немаш дозволиш ли да у твоје име издају оно што веле да немаш а имаш више него било шта!

Не би издавали да није твоје!

Своје су издали поодавно па те сад лажу проклетници како и за твоју душу могу добити подоста од ђавола!

Да си пропио Косово и Метохију просто ти од Бога, твоје је, ал да прећутиш како је твоје, Србине...

Ниси велики, брате, што си бољи од других, већ што си вазда био бољи од себе!

Ко си, Србине, и ко ћеш бити?!

Ко си, бре?!

(Два у један)